Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 20 (580) * sîmbătă 9 martie 1957 * 4 pag. 15 bani

Mai vizitasem o dată Școala de 7 ani nr. 1 din Cîmpia Turzii, în urmă cu aproape un an. De atunci aveam încă întipărite în minte larma și chiotele din clasa a VI-a B, cînd trei băieți (numiți și „cei trei viteji"), pe de o parte, și o fată pe de altă parte, se „războiau" de parcă ar fi vrut să cucerească reduta de la Plevna.

Au fost odată trei viteji

Pe drumul cel bun

In locul celor „trei viteji", am fost întîmpinat de o ceată veselă de copii în întrecere cu săniuțe.e: în fundul curții, două tabere de școlari, apărați de parapete se băteau cu zăpadă. Peste tot numai rîs și glume.

Uitasem oare adresa? Nu. Ceea ce vedeam se întîmpla tocmai la școala pe care o căutam.

— Hei, voi de colo, tovarăși pionieri, unde sînt „cei trei viteji"? Am venit să stau de vorbă cu ei.

Copiii mă priviră lung.

— Care viteji?

— Cum, i-ați și uitat? Chemați un pionier din colectivul de conducere al unității, și o să vedeți voi care.

Dintre ei se desprinse unul care schiță gestul salutului pionieresc și-mi spuse: „Sînt pionierul... membru..." Nu l-am ascultat pînă la sfîrșit și am scos o exclamație de uimire.

— Tu... nu ești... mă rog, unul din „cei trei viteji?"

Grupul copiilor ce mă înconjurau se mărise. Printre ei am recunoscut și pe Roșca Gheorghe, și pe Jurjiu Emil, care, împreună cu Ghereg Mircea, pionierul membru în colectivul de conducere al unității — cel ce mă salutase — fuseseră cîndva spaima școlii și „eroii" articolului „Trei viteji" din Scînteia pionierului.

Mi-am lăsat pentru o clipă prietenii și am pornit pe urmele ultimelor fapte și purtări ale celor trei școlari. Bineînțeles că primul meu gînd a fost catalogul. La rubrica „Purtare", îmi făcea cu ochiul un 5 de toată frumusețea.

4 și 5 peste tot. Am pornit apoi prin clasele mai mici. Copiii erau tocmai în recreație. La început, n-am aflat prea multe de la ei, dar încetul cu încetul gurile s-au dezlegat. O fetiță cu cozi a luat cuvîntul și a început să-i mustre pe ceilalți:

— Cum, v-ați uitat prietenii? Cine se joacă cu voi? Cine participă la adunările voastre? Dar de carnavalul la care ați fost oaspeții lor ați uitat?

— Nu, nu uitaseră copiii. Unii mi-au spus o întîmplare cu niște băieți mai mari, de la altă școală, care au vrut să-i bată. Roșca și Jurjiu dintr-a VII-a le-a luat apărarea. O fată își amintea cum și-a primit mingea înapoi de la un băiat, datorită intervenției lui Ghereg. Alții... dar a sunat de intrare, așa că a trebuit să ne despărțim.

— Tovarășe ziarist, am auzit că te interesezi de nepotul meu, îmi spune o bătrînă care intra pe poarta școlii. Ce băiat bun s-a făcut de la o vreme încoace.. Mai că nu-l recunosc, zău. Îmi aduce apă, îmi sparge lemne, se duce la prăvălie și m-ascultă, maică, m-ascultă întotdeauna.

Bătrînica era bunica lui Jurjiu.

★

Așa stau deci lucrurile cu cei „trei viteji", băieții răi despre care odată s-a scris și la ziar, care băteau fetele pe cei mai mici și care nu învățau. Hm, și eu care venisem cu gîndul să scriu un articol intitulat tot „Trei viteji", ca și cel de atunci. Dar nu-i nimic. Articolul meu se va numi: „Au fost odată trei viteji".

Dumitru FREAMAT

JURNALUL DETAȘAMENTULUI

Așa am ajuns să-i cunosc pe cei dintr-a IV-a

In amurg, cînd soarele devenise parcă un acvarium de cristal galben pal, în care sclipea un peștișor roșu, am intrat în sala unde-și pregăteau lecțiile pentru a doua zi elevii clasei a IV-a. Nu i-am tulburat cu vreo întrebare. I-am privit numai, cum stăteau aplecați asupra unui caiet sau a unei cărți și m-am retras după cîtva timp, luînd cu mine jurnalul detașamentului. După ce l-am răsfoit și l-am citit, mi-am dat seama că îi cunoșteam chiar foarte bine pe aceia pe care, cu puțin înainte, mă mulțumisem să-i privesc numai. Dacă aș fi stat o zi întreagă să discut cu elevii clasei a IV-a, cred că n-aș fi aflat atîtea lucruri cîte m-a ajutat să aflu un caiet obișnuit, cu coperte albastre.

Așa am cunoscut-o pe Constantina Turturică, fruntașa clasei a IV-a, care are numai medii de cinci. Constantina e din București. Mama ei vine deseori să o vadă. În ultimul timp a primit de acasă un costum de balet. Sora ei o sfătuiește să reînceapă cursurile cercului de balet de la Casa Culturii din Sinaia. Constantina vrea să devină balerină. Visează cu ochii deschiși spectacolele în care va dansa.

Despre o soră bună și despre alta mai puțin bună

În jurnalul detașamentului clasei a IV-a am aflat numele a două pioniere din clasa a VII-a. De numele Rodicăi Negulescu, conducătoarea unității, se leagă multe amintiri dragi ale pionierilor mai mici. Ea îi sfătuiește și îi ajută ca o soră mai mare. Iată ce spune despre ea ultima însemnare: „Ieri, în timp ce se făcea rîndul ca să mergem la masă, Ioniță Paraschiva a observat că i se descususe treningul pe care trebuia să-l îmbrace. Nu se putea duce așa la masă. Băieții, desigur, ar fi rîs de ea. Dar nici de cusut nu putea să-l coasă așa repede. Noroc că Rodica a auzit de necazul ei și a venit fuga. Într-o clipă, i-a și cusut treningul. Despre cealaltă elevă dintr-a VII-a, sora lui Tudor Dumitru, nu sînt scrise lucruri prea bune. Ea este o fată liniștită, învață bine și face parte din colectivul unității. Cu toate astea, pionierii dintr-a IV-a nu vorbesc despre ea cu simpatie. Și asta numai pentru că Tudor Dumitru, fratele ei din clasa a IV-a, este amenințat să rămînă repetent. De multe ori pionierii au rugat-o să-și ajute fratele, să se ocupe mai îndeaproape de el. Ea a promis că-l va ajuta, dar nu s-a ținut de cuvînt.

Cum își petrec timpul liber

Cred că ați priceput că eroii mei sînt elevi la un cămin de copii. Viața lor e oarecum deosebită de a voastră. După ce vin de la școală, nu se duc acasă, unde îi așteaptă o mamă care-i răsfață. Aci grija educatorilor ține locul dragostei părinților. În cămin nu-i plictiseală, clipele se umplu cu tot felul de preocupări. După orele de meditații, elevii se duc la club, unde joacă șah, șubah sau ascultă radio. Băieții se duc în atelierele de tîmplărie, fetele în atelierele de croitorie. Duminicile, acum, în zilele primăverii timpurii, se fac excursii, se culeg flori și se joacă jocuri în aer liber.

Aidoma ca într-o familie, au venit de nu știu unde o pisică cu blană albă, foarte alintată și jucăușă și doi cîini. Ei sînt prieteni buni cu copiii. Noaptea, cînd marea familie doarme, se întîmplă ca într-unul din paturi o fetiță să se dezvelească prin somn. Mama nu-i pe aproape s-o învelească. Dar în locul ei, cu pași ușori, se apropie și o învelește bătrîna îngrijitoare.

Sssst, vorbiți în șoaptă, să nu treziți familia.

Și toate acestea le-am aflat din jurnalul detașamentului.

Sinaia
Căminul de copii 30 Decembrie

Elena DRAGOȘ

Scurte știri

APOSTOL DRAGOȘ din com. Perișoru Constanța ne comunică:

...s-a înființat un cerc de naturale și geografie. In cadrul cercului am reparat gardul lotului școlar, am semănat legume care au răsărit frumos. Numai vreme bună să avem, și gata — le răsădim pe lot!

Cu cîteva zile în urmă, tovarășa profesoară ne-a cerut să aducem crenguțe de cais, cireș și vișin înmugurite. Crenguțele acestea le-am pus în borcane cu apă... Le vizităm zilnic și — fiecare, în carnețelul său — notăm ce și cum se petrece cu ele. Cîteva crenguțe sînt pe cale de înflorire!

Despre lucrările făcute la geografie, ce să-ți spun: sîntem abia la începutul începutului... Ceva însă tot am făcut: am cumpărat plastilină, din care vom executa harta „Relieful R.P.R.".

Despre ce-o să mai întreprindem la cerc, am să-ți mai scriu eu, dragă redacție.

Cu bine.

●

De la Școala medie nr. 2 Bacău ANGELA HENȚEȘ ne scrie: *Am o veste bună pentru tine, dragă redacție: trimestrul II, la noi în clasă, nouă pionieri l-au terminat numai cu note 5! Printre ei am fost și eu și — mă crezi, nu? — mă bucur nespus...*

Acum să nu-ți închipui că o să ne culcăm pe laurii victoriei. Din potrivă, pe lîngă faptul că vom continua să învățăm bine, îi vom ajuta și pe cei mai slabi; cu toate că, să-ți spun adevărul, unii din ei, cum ar fi Gheorghe Crețu, ne refuză ajutorul...

●

In școala noastră, a luat ființă un atelier de tîmplărie și mecanică, unde vom lucra în orele de practică.

Sîmbătă va fi prima zi de lucru a clasei a VII-a. Sînt foarte nerăbdător, pentru că, pe lîngă desen, îmi place mult și mecanica, ne povestește FLORIN MENZOPOL din cl. a VII-a Școala elementară mixtă nr. 1 Mizil.

Casa pionierilor din oraș e un loc mult îndrăgit de copiii sibieni

PESTE ŢĂRI ŞI MĂRI

La intervale regulate, ziua şi noaptea, în casca radiotelegrafistului de serviciu de la „Navrom“ răsună semnalele convenţionale primite de undeva, de pe nesfîrşitele întinderi ale mărilor. Cu ajutorul punctelor şi liniuţelor închipuite, transmise pe calea undelor, vapoarele purtînd pavilionul Republicii Populare Romîne îşi precizează poziţia, povestesc peripeţiile călătoriilor de luni de zile, fie pe talazurile liniştite ale Oceanului Indian, fie în luptă cu furia dezlănţuită a Mării Baltice.

N-a fost însă întotdeauna aşa. Cele cîteva nave vechi din care era formată flota noastră comercială, cu toată bravura recunoscută a marinarilor, nu se puteau aventura dincolo de insulele greceşti şi rareori pînă la portul Alexandria.

Astăzi însă, vapoarele de pasageri, petrolierele şi cargoboturile romîneşti brăzdează toate apele globului.

Din luna ianuarie 1956, vaporul de mărfuri „Gheorghi Dimitrov“ a parcurs pînă astăzi mii de mile marine. In timpul celor 14 luni, echipajul lui a încărcat şi descărcat de nenumărate ori calele în diferite ţări. Acum cîteva zile ancorase la Haifong, marele port al Vietnamului de Nord, de unde va porni încărcat spre R.P. Chineză. La înapoiere, peste cîteva luni, va face noi escale şi va aduce în ţară ceai şi minereu chinezesc, orez din Birmania, lemn preţios, mirodenii, citrice din toate statele orientului.

Pînă în cele mai depărtate colţuri ale globului navighează unităţi ale flotei noastre maritime, încărcate cu produse romîneşti. Sondele petrolifere purtînd marca „fabricat în R.P.R.“ sfredelesc pămîntul în India. Sticlăria produsă la Scăieni şi Tîrnăveni este cerută în întregul Orient. Tractoarele ieşite de pe banda rulantă a uzinei din Oraşul Stalin răstoarnă brazdele în Egipt, China, Indonezia sau Vietnam, chiar şi în Argentina. Motoarele electrice fabricate la „Electroputere“ mişcă fabricile sau dau lumina în Bulgaria, Birmania, exponatele meşteşugăreşti şi ale industriei noastre uşoare au cucerit, prin calitatea lor, ţările din nordul Europei. Iar penicilina romînească, care n-a împlinit încă doi ani de existenţă, este prescrisă de medicii englezi. In ultimii ani, Romînia a participat la numeroase tîrguri internaţionale, uimind prin varietatea mărfurilor prezentate. Oriunde, în cele aproape 70 de state cu care întreţinem relaţii comerciale, strungurile, oţelurile, fonta, cărbunele, combinele, utilajele agricole, războaiele de ţesut, stau cu cinste alături de ale ţărilor cu industrie veche, constituind un puternic mesaj de pace şi prietenie.

Cu acest mesaj, la care se adaugă şi acela al vizitei peste hotare făcute de emisarii culturii romîneşti, Republica Populară Romînă, alături de U.R.S.S. şi de întregul lagăr socialist, se prezintă ca un factor de seamă în acţiunea de cunoaştere şi apropiere dintre toate popoarele lumii.

M. ROŞU

ŞTIRI INFORMAŢII REPORTAJE ŞTIINŢĂ UMOR

IN CURIND PE OGOARE

Mecanizatorii de la S.M.T. Bechet, regiunea Craiova, s-au pregătit din vreme.

Priviţi în fotografie un aspect al parcului de maşini şi tractoare al staţiunii, cărora mecanizatorii le fac ultimele revizii.

★ ★ ★

RADIO GLOB

● Direcţia generală a rezervelor de muncă de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S., a dăruit de curînd şcolilor profesionale din Ungaria cîteva vagoane cu cherestea, hîrtie, haine de protecţie şi alte materiale.

● In sala de expoziţii a Casei Arhitecţilor din Harkov se va deschide în ziua de 10 martie o expoziţie de literatură romînească pentru copii.

● Şantierele navale din Temps (Belgia) au construit un nou vapor de mărfuri în contul Uniunii Sovietice. Nava deplasează 9 200 tone şi va purta numele lui „Nemirovici—Dancenko“. Este încă o dovadă că popoarele pot trăi în bună înţelegere.

● Din 1946 pînă în 1955, în URSS au fost construite 4.500.000 de locuinţe. Nouă ani înseamnă ceva mai mult decît 4.500.000 de minute. Rezultă deci că, în medie, a fost construită o casă în fiecare minut.

Însemnări din Medgidia (II)

CÎNTEC ÎN CASA CU FERESTRE ROŞII

Valul Traian — sat aşezat după surele plantaţii de salcîmi.

Dintre casele cele mai răsărite, ca în orice sat, una este aceea cu uşi şi ferestre roşii, deasupra cărora se arcuiesc potcoave de zid cărămiziu, cunoscute ca formă arhitecturală a şcolilor. Geamurile şi uşile par ochi sprîncenaţi de aceste arcade de cărămidă.

Deschise-n soarele de martie, ferestrele lasă în voie plutirea susurului de glasuri din clase, vocea profesorilor şi a profesoarelor, cîntecele calde ale corurilor.

Am ascultat exerciţiile unui cor din şcoala romînească a Valului Traian. Vocile neîmplinite, de copii, au farmecul lor. Ceva greu de spus dă o notă deosebită textului cîntecelor. Nu ştiu de ce cîntările de pace ale copiilor impresionează în mod deosebit. Îl ascultam pe Cioroiu Gheorghe, solist, într-un cîntec de pace. Grav şi hotărît, cînta despre ce avem de apărat. Despre vremurile noastre, despre copilăria fericită care trebuie apărată de umbra fumurilor războiului.

Ce avem de apărat!... Cioroiu Gheorghe este unul din pionierii fruntaşi ai şcolii. Cînd a trecut vîrtejul războiului, era mic. N-are de unde să-şi aducă aminte ce-a fost, cum a fost. Abia cînd s-a făcut mare a început să-şi dea seama. De obicei, cînd te hărţuieşti cu alţii, cînd eşti bătut, îi ameninţi cu vorbele:

— Lasă că vă spun eu la tata!

Gheorghe n-a putut să spună aşa ceva. S-a pomenit pe lume fără tată. Pe cine nu-i dădea pace îl ameninţa şi el cu mama sau cu fratele. A crescut fără ocrotirea tatălui. Mama l-a dat la şcoală. Acum un an s-a prăpădit şi ea. I-au rămas fratele Vasile şi sora Maria. Intraţi în gospodăria colectivă, fraţii îl îngrijesc, îl ţin la şcoală. Acum Cioroiu Gheorghe este în clasa a VII-a, pionier harnic, se pricepe la cîntece, se bucură de încrederea şi respectul colegilor, tot aşa ca Niculcioiu Angela şi Păunescu Elena, fruntaşe şi cîntăreţe soliste.

Cîntecele corului răzbat prin ferestrele deschise spre primăvara cîmpurilor fără haturi.

Cîntec de pace este toată viaţa pionierului şi şcolarului, rîsul lui şi zburdălnicia lui. Şi greşelile şi poznele — toată viaţa pionierului — sînt un cîntec pentru pace.

Dar...

Vedeţi voi, copii, am zis „dar“... nu-i bine cînd poznele sînt făcute să vă supere pe voi între voi, părinţii şi profesorii.

Vezi tu, Fînaru Constantin? Te întorceai acasă într-o zi, zburdînd şi săltîndu-ţi ghiozdanul. Colegii tăi rîdeau, vorbeau, se îmbrînceau, îşi zvîrleau căciulile, cum se face de obicei, deşi nu-i tocmai bine. Tu însă te-ai întrecut cu măsura. Ai zis o vorbă urîtă. Ştii tu ce ai zis!... Ai supărat fetele peste măsură. A doua zi toţi colegii au refuzat să mai vorbească cu tine. Acum o să ştii ce înseamnă să te simţi singur, să nu te poţi juca, să nu rîzi, să nu te-ajute nimeni. Bine ai făcut că ai cerut iertare. Acum urmează să-ţi ţii angajamentul de a nu mai spune vorbe urîte şi de a-ţi respecta colegii. Nu-i bine cînd poznele stînjenesc bunul mers al şcolii, cînd îţi superi colegii.

Nu-i bine, Purcărea Gheorghe, că ai rămas tot în clasa a V-a. Părinţii tăi, colectivişti harnici, se scoală să meargă la cîmp, de noapte. În zori ştii că-i frig, ştii că-i somnul mai dulce. Te-au lăsat părinţii să dormi, să creşti, să poţi merge la şcoală. Tu, în loc să înveţi, te-ai jucat toată ziua.

Ţi-ai mîhnit părinţii. Ce bine s-ar simţi ei să înveţi ca Butoi Otilia, care are 5 „pe linie“, cum se zice.

Pe Mihalache Tudoriţa, Păunescu Elena, Cîrstea Gheorghe şi pe ceilalţi fruntaşi ai şcolii voastre ar trebui să-i respectaţi mai mult, învăţînd la fel ca ei.

Poznele greşelile, toate aceste lipsuri să nu umbrească şcoala voastră.

Să se audă mai clar, mai curat cîntecul vostru — cîntec pentru pace, cîntec în casa cu ferestre roşii.

ION ANTON

INTR-UN DETAŞAMENT IN CARE NUMAI FETELE PRIMESC SARCINI

Ce vreţi? Avem treabă.

Din „Septembrice“, gazeta pionierilor bulgari.

ŞTIAŢI CĂ:

...ochii pisicilor sînt de 50 de ori mai sensibili la lumină decît ochii omului?

...furnica poate căra o povară de 1400 ori mai grea decît ea?

★

...cercetările spectroscopice au dovedit că organismul omului conţine diferite metale? Inima conţine aramă, aluminiu, fier; plămînii — aramă, aluminiu, titan; pancreasul — cobalt, nichel, plumb, argint; splina — argint, cositor, aramă; creierul — plumb; glanda tiroidă — cositor, argint, aramă, plumb, zinc.

★

...flotaţia (procesul de separare a mineralelor utile din minereuri şi a cărbunilor de sterilul care-i însoţeşte) a fost descoperită întîmplător de o spălătoreasă? Ea a spălat cu apă şi săpun sacii în care fusese nişte minereu. In spuma ridicată la suprafaţă s-a descoperit plumb şi zinc.

...în deşertul Ţaidan din R. P. Chineză, regiuni întregi sînt uriaşe zăcăminte de sare? Pietrişul, nisipul şi chiar stîlpii care marchează kilometrajul, nu sînt altceva decît sare curată. Un singur lac sărat din această regiune conţine atîta sare, încît poate acoperi cerinţele omenirii pe 10.000 de ani.

☆

...elefanţii sînt excelenţi înotători? Ei pot rămîne cîteva minute sub apă, răsuflînd cu ajutorul trompei.

★

...ascensorul nu este o invenţie modernă? In Roma cezarilor era folosit mai ales în circuri. El purta cuştile cu animale şi gladiatori, din beciurile în care îşi aşteptau rîndul, pînă în arenă. Aceste ascensoare în care puteau încăpea 60 de persoane odată, erau ridicate cu ajutorul unor mari greutăţi formate din pietre.

POŞTA SĂPTĂMÎNII

2—9 martie 1957

De vorbă cu cititorii

Detaşamentul nr. 4, Şcoala de 7 ani nr. 11, Constanta.

Este interesant felul în care aţi pregătit adunarea cu tema „Viaţa şi opera marelui povestitor Ion Creangă".

Atît expoziţia cu fotografii şi desene, cît şi gazeta de perete v-au ajutat desigur la reuşita adunării ţinute. Credem că acum la voi în clasă nu mai e pionier care să nu cunoască povestirile lui Ion Creangă.

•

Racovitan Vasile, cl. a II-a — Balşa — Lugoj — Timişoara

Ne pare bine că noua voastră colegă maghiară, Konya Maria, a învăţat repede limba romînă. Se vede bine că a fost sîrguincioasă...

Pe lîngă aceasta, credem, că aţi ajutat-o şi voi. O felicităm pe Marica pentru notele bune luate şi dorim, aşa cum ne-ai scris, să devină o elevă fruntaşă.

Marian Alexandru cl. a V-a satul Lipău, Satu Mare.

In scrisoarea trimisă ne înfăţişezi satul tău depărtat, aşezat pe malul Someşului, ne faci cunoscute, de asemenea, diferite aspecte din clasa ta. Ni s-a părut interesantă în mod deosebit gazeta literară ghicitoare şi de aceea te rugăm să ne trimiţi amănunte: ce fel de materiale au apărut pînă acum, ce răspunsuri au fost premiate şi în ce constau premiile.

Aşteptăm cu nerăbdare.

•

Trifu Nicolaie — cl. a IV-a, Reşiţa

Ţi-ai exprimat dorinţa de a coresponda cu un pionier de vîrsta ta din U.R.S.S.

Iţi dăm mai jos adresa: Tania Vodianik, U.R.S.S. — oraşul Riga, Şcoala de 7 ani, clasa a IV-a.

Pe trimestrul III

Poate vreţi să ştiţi cum a încheiat clasa noastră, a VII-a, trimestrul II? Iată:

Rodica Niculescu, Tudor Ioana, Radu Florica, Dragomir Tudor, Firfirica Maria au obţinut medii numai de 4 şi 5. Din întreaga clasă, unul singur n-a promovat. Pe trimestrul III ne-am hotărît ca toţi elevii să învăţăm bine, să ne ajutăm unul pe altul, să fim exemplu de disciplină. De pe acum au început să se vadă rezultatele hotărîrii luate.

Viorica BIRLEANU
Cioceşti — Potcoava
Piteşti

Onoarea clasei

Nu odată ne-am gîndit cum să facem în detaşamentul nostru, pentru ca toţi elevii să înveţe bine, cu atît mai mult cu cît, în primul trimestru, s-au ridicat destule probleme în legătură cu disciplina şi învăţătura. A început să se simtă ceva nou: lupta pentru onoarea clasei.

Pentru aceasta am activizat şi mai mult gazeta de perete am organizat adunări pionereşti. Uneori, pentru rezolvarea unor greutăţi pe care le întîmpina detaşamentul, am primit ajutor din partea conducerii şcolii.

Pot spune că în ultima vreme în clasă s-a creat o atmosferă nouă. Situaţia la învăţătură şi disciplină s-a îmbunătăţit simţitor.

Lucreţia DIACONU
cl. a VII-a
comuna Măciuca, raion Olteţ
reg. Craiova

Dragă redacţie,

De astă dată îţi scriu despre felul cum îmi împart eu timpul liber. După ce vin de la şcoală, am grijă să-mi aranjez cărţile pentru a doua zi. Apoi mănînc şi 10—20 minute stau şi mă odihnesc: ascult radio sau citesc cîteva file dintr-o carte de poveşti... şi, numai după aceea, desenez sau citesc o dată lecţiile.

La 21,30 — culcarea!

Dimineaţa îmi pregătesc mai departe lecţiile. Adică citesc pînă îmi dau seama că le-am înţeles. De cele mai multe ori, după asta o ajut pe mămica la treburile casnice...

Să nu credeţi însă că nu-mi rămîne timp suficient de joacă. Cel puţin două ore zilnic am rezervate pentru asta... Şi, trebuie să ştiţi, sînt mulţumită de această împărţire a timpului.

Clementa BRICEAG
clasa a V-a
comuna Racoviţeni — Ploeşti

Mi-e dragă profesiunea aleasă

Anul trecut pe vremea asta, gîndul la viitoarea mea profesiune nu-mi dădea pace. Aş fi vrut să-mi îndeplinesc dorinţa mea din copilărie, aceea de a deveni lăcătuş mecanic. Dar, la îndemnul colegilor şi prietenilor mei, aş fi dat împreună cu ei examen la Şcoala medie din oraşul nostru.

Hotărîrea am luat-o cîteva luni mai tîrziu. In august, majoritatea colegilor mei au dat examen de admitere la Şcoala medie, iar eu la Şcoala profesională de ucenici. Am luat note foarte bune şi iată-mă elev în anul I al acestei şcoli.

Condiţiile optime din şcoala noastră, create în special în urma hotărîrilor luate cu privire la îmbunătăţirea regimului de muncă al ucenicilor din şcolile profesionale, mă fac pe zi ce trece să-mi îndrăgesc şi mai mult profesiunea aleasă. M-am hotărît de pe acum ca, după terminarea şcolii, să urmez Şcoala de maiştri lăcătuşi mecanici.

Nicolaie MIHU
elev anul I
Şcoala profesională de ucenici
Cîmpina

1907

TOBOŞARUL...

In martie 1907... Conacele boiereşti ard pînă-n rădăcini. Plutoanele de execuţie ucid necruţător.

— Foc! Foc! ordonă încă o dată maiorul Mingareli, călăraşilor săi.

Ostaşii ridică la comandă arma, dar o coboară parcă tot la comandă, ce-i drept, la o comandă neauzită, dar simţită-n suflet. Privesc ţinta vie, un copilandru de vreo 12 anişori şi se simt dezarmaţi.

Scos din fire, maiorul zbiară din răsputeri:

— Foc, ostaşi! Foc, gradaţi!

Intreaga companie de represalii rămîne ca de piatră. Maiorul scoate pistolul, ţinteşte şi-n clipa în care e gata să apese pe trăgaci, din rîndurile trupei face trei paşi înainte un caporal bătrîn şi mustăcios.

— Cruţaţi-l, domnule maior, e nevinovat.

— Cine ţi-a dat voie să ieşi din front, caporal?

— Nimeni, domnule maior.

— Atunci perfect, trei zile de arest.

In acelaşi moment, ca la o comandă, ostaşii fac zid în faţa micului osîndit.

— Aha, fraternizare, fraternizaţi cu răsculaţii! Ocna! Tribunalul Militar vă mănîncă, neghiobilor!

Ce a urmat mai apoi e lesne de priceput. Osînditul a stat ascuns zile în şir prin pădurile Severinului. Cînd prigoana împotriva celor ce au pornit răzmeriţa de la 1907 s-a mai potolit oleacă, Gheorghe a văzut din nou lumina zilei. Cum a ajuns el în faţa plutonului de execuţie? Ia, o nimica toată. Dacă luăm firul întîmplării de la capăt, lucrurile s-au petrecut cam aşa...

...De cu seară, tatăl său i-a spus, într-o doară:

— Măi Ghiţă, tată, ia să dai din pod toba aia mare; s-o fi prăfuit de cînd aţi uitat-o acolo.

Drept este, la auzul unor asemenea vorbe, Ghiţă a simţit o mare bucurie. N-a aşteptat o a doua invitaţie şi a zbughit-o în pod.

Meşterind în grabă două beţe noduroase, se şi apucă să bată toba. La auzul răpăiturilor, tatăl sari ca ars.

— N-a venit încă timpul, măi Ghiţă, aşteptăm semnalul.

— Ce semnal, tată? Nu mi-ai spus nimic.

— Cam aşa-i... Ascultă-mă: Tu eşti încă mic şi n-ai de unde să ştii că fraţii noştri din Moldova au pornit o răzmeriţă. Au dat foc conacelor boiereşti şi se răfuiesc acum pentru pămînt cu stăpînii lor şi cu slugoii de arendaşi. Iaca asta am hotărît şi noi cei din Bălăciţa. Toba ta va da semnalul, mîine-n zori. Ce zici, te prinzi la o asemenea treabă?

Copilul îşi privi în tăcere tatăl. Apoi, cu reproş în ochi, îi răspunse:

— De ce mă mai întrebi, tată?

Sînt de atunci 50 de ani. Moş Gheorghe Mijoice, din Bălăciţa, trăieşte încă. A apucat să vadă zilele la care atunci visa doar.

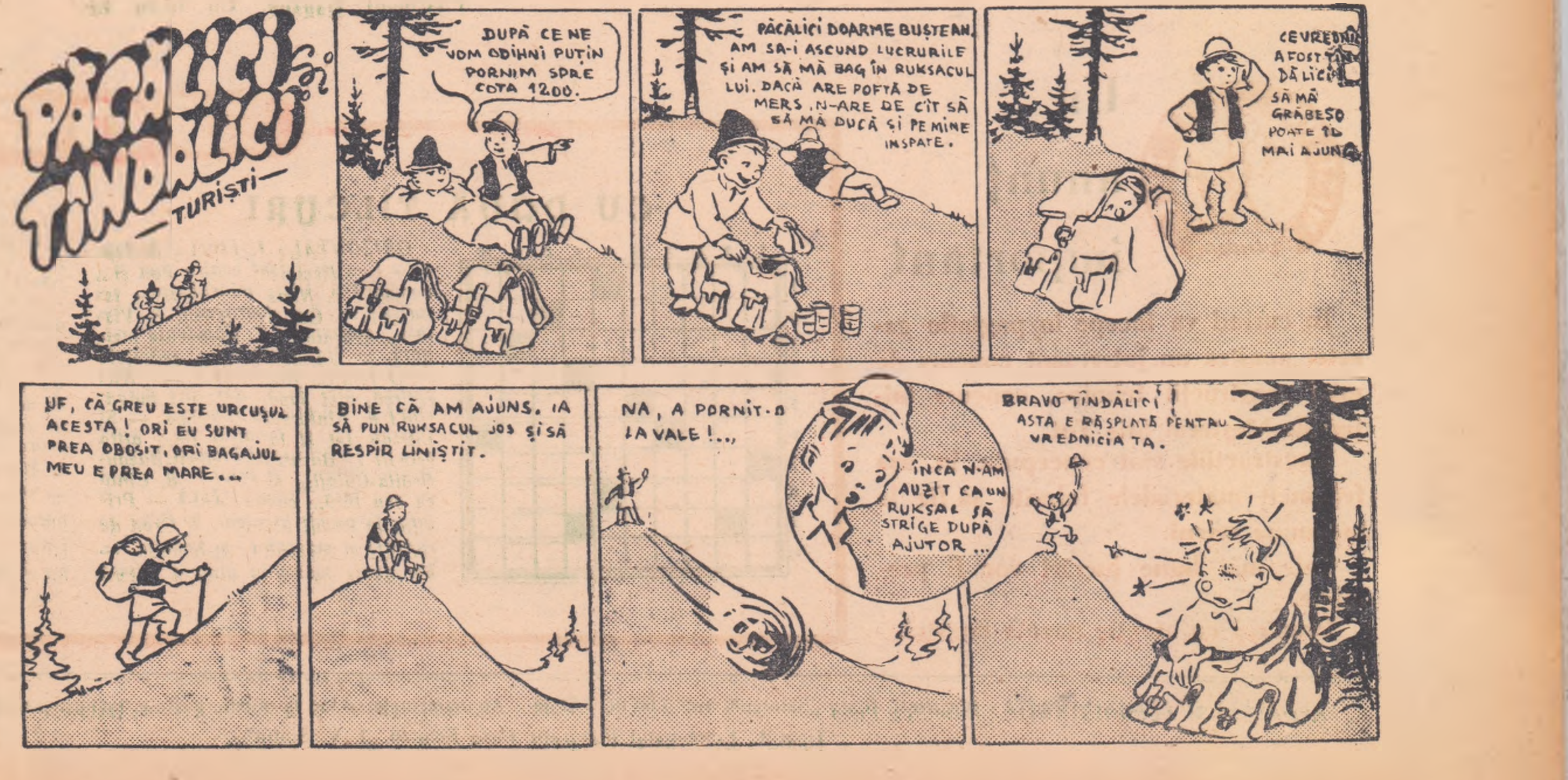
Vasile RANGA

Ţăranul colectivist Ilie Velicu din satul Plăviceni, participant la răscoala din 1907 în mijlocul familiei.

La muzeul regional din oraşul Stalin

La inceputul acestei luni s-a deschis in incinta muzeului regional din Oraşul Stalin un colţ „1907". Printre cele expuse se află o copie a lui A. Bălţatu după vestitul tablou al lui O. Băncilă „1907"; tabloul „La împărţirea porumbului" de Şt. Luchian, „Iobagii", lucrarea pictorului Fr. Bomches şi copia mărită a fotografiei lui Constantin Fulea, ţăran sărac, participant la răscoala din 1907.

Nicuță Tănase

Acțiunea P. 1500

(Continuare din nr. trecut)

— Băăă, ce proști am fost, sare iar Oprinescu. Știi ce trebuia să facem aseară?

— Ce?

— Să fi băgat toată suta aia în bilete la Pronosport Din 50 de combinații era imposibil să nu ghicim una.

Chiru se uită la noi.

— Ce-o fi în capul lui Oprinescu ăsta? Numai aiureli vorbește.

— Da, mă Chirule, tu crezi că nu se putea întîmpla să cîștigăm?

— Eu știu un frizer care în fiecare săptămînă strică cîte două sute de lei. Și doar o singură dată a ghicit zece rezultate. A luat o sută șaizeci de lei. Nici banii nu și i-a scos.

Chiru se liniștește. Se scoală-n picioare.

— Eu cred că acțiunea P 1500 e rezolvată. Și cu asta, ne despărțim. E vremea prînzului.

— Cum o să fie rezolvată? mă gîndesc eu pe drum la cele spuse de Chiru. Merg spre casă.

...Toți vecinii din curte erau afară. Unii jucau table, alții meștereau la cîte ceva, curtea era proaspăt stropită și măturată. Bărbații erau toți bărbieriți și îmbrăcați curat. M-au chemat aproape toți și m-au întrebat ce e cu mama. Le-am spus că după masă mă duc la ea. Fiecare m-a poftit la el la masă. Am găsit mîncare pe masă la mine. Mi-a adus-o cum am intrat pe poartă femeia cu albeață la ochi. Bondocul ei nu mai e îmbrăcat în hainele pline de vopsele. După ce am mîncat, am luat pachetele și am pornit-o spre spital.

Acum nu mai trebuie să mă furișez. Duminică de la două la patru are voie să intre oricine.

Salonul unde-i mama e plin. La fiecare pat cîte doi-trei vizitatori. Uite și lîngă mama o femeie. Cine o fi? Mă duc la pat. Femeia îmi face loc.

— Sărut mîna, mamă.

Mă cuprinde și mă sărută. Ochii îi sînt umeziți. Se umezesc și ai mei. Caut să fiu bărbat

— Tu ești, Victore?

— Eu sînt!

— Mi-a vorbit foarte mult de tine băiatul meu.

— Cine e băiatul dumneavoastră?

— Chiru

— Sînteți mama lui Chiru? Sărut mîna... da... cine... cum ați aflat?

— Stai aici... stai pe pat și nu mai fi așa curios

— Spune-mi, Victoraș, are cineva grijă de tine?

— Toată curtea mamă, toți au grijă de mine Uite, ți-au trimis...

Desfac pachetul și pun pe noptieră, alături de punga cu mere pe care pesemne că a adus-o mama lui Chiru, borcanul cu șerbet, lămîile și celelalte.

— Ce-i pe acasă?

— Bine, mamă!

— Nu ți-e urît singur?

— Mi-e urît, dar ce să fac?

Ușa salonului se deschide și-și vîră capul înăuntru vecina noastră din Arcului, nevasta tîmplarului, madam Alexandrescu. Asta de unde o mai fi aflat? Mă uit la ea, la mama. Dar iată că mai intră o altă vecină de-a noastră, Parota. Și după Parota, nora lui nea Niculaie hamalul. Pfiu! Se sărută pe rînd, pe noptieră nu mai e loc să pui un ac! E plină de fructe, pachete cu prăjituri. Vecinele mă sărută și pe mine. Eu parcă sînt bătut în cap Nu știu ce să fac. Nu știu ce se întîmplă. Dar stați că nu s-a terminat. Intră și tata. Da, nu mi se pare, e tata... Doamne, chiar el e. Uite-l și pe tatăl lui Chiru. Tata e cu brațele încărcate cu pachete. Ii fac semn mamei să se uite spre ușă. Se uită în ochii lui tata, care se apropie de ea.

— Victoraș!

Cine mă strigă? Aa! Chiru a venit și el. Da, el mai lipsea.

— Victoraș, vino, mă, încoa!

Mă ridic de pe pat și plec. Mă uit la tata și la mama care se sărută. Tata întoarce capul spre mine, îmi face semn amenințător cu degetul și rîde. Ii fac și eu lui și ies.

— Ce mă, stăteai acolo cu oamenii mari? Au și ei de vorbit... Na uite, ne-a dat taică-tu cîte zece lei să ne ducem la cinema. Dar a zis să nu cumva să întîrzii diseară că-ți rupe urechile.

★

Sîntem în trenul de Făgăraș. Eu și tata. Mergem la Sebeș s-o luăm pe Ileana. Acum n-am să mai dorm. Stau la fereastră și mă uit. Ce frumoasă e Valea Prahovei! Cît de frumos e drumul pînă la Făgăraș. Despre drumul ăsta aș putea să vă povestesc cîteva ceasuri.

Mă uit într-una pe fereastră. Vreau să văd tot, tot. Să am ce vă povesti.

— Tată, vreau să te rog ceva.

— Spune, Victoraș.

— Nu vreau să mai viu înapoi la școala noastră, vreau să rămîn mai departe cu Chiru, cu Dinu, cu Rădulescu, cu Oprinescu, cu tot „tribul". Mă lași? Imi scoți abonament de tramvai? Mă lași, tată?

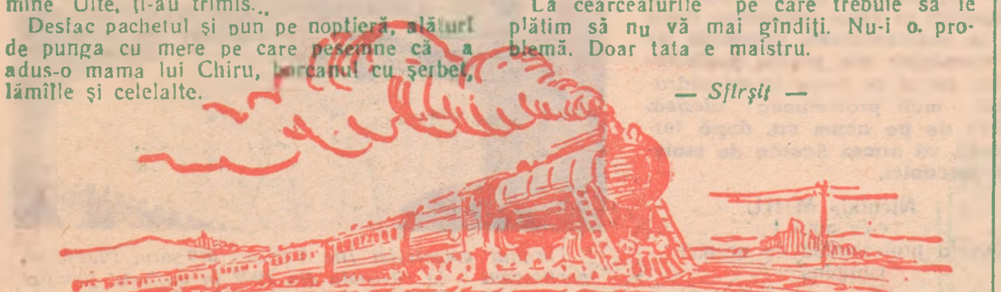
— Dacă nu ți-e greu să mergi în fiecare zi pînă acolo...

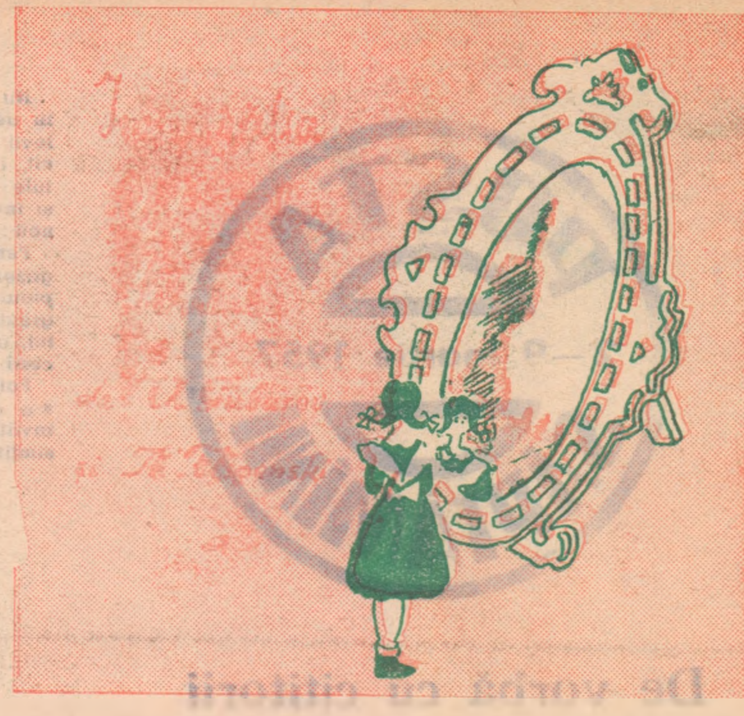
— Mulțumesc, tată.

Dragii mei, să veniți neapărat pe la mine, cînd mă întorc de la Sebeș. O să vedeți ce grădină minunată avem noi. O grădină formidabilă, cu caiși, cu pruni tomnatici, apoi bolta noastră de viță cățărătoare...

La cearceafurile pe care trebuie să le plătim să nu vă mai gîndiți. Nu-i o problemă. Doar tata e maistru.

— Sfîrșit —

Ca să înțelegeți cum a ajuns Olea în Impărăția Oglinzilor Strîmbe, am să vă povestesc mai întîi cum e ea. Olea e o fetiță cu ochii jucăuși, veselă, dar tare neastîmpărată. Nu știe niciodată unde-și pune lucrurile (într-o zi a pierdut chiar cheia de la ușă), umblă haihui după orele de școală, nu ia în seamă vorbele bunicii. Bunica o mustră adescori și-i atrage luare aminte că-i pionieră.

— Olea, Olea, de-ai putea măcar odată să te vezi tu însăți, ai pricepe cît rău pot aduce deprinderile tale rele.

Și iată că întîmplarea făcu ca Olea să se poată vedea pe ea însăși...

...Camera se învăluie incetișor în întuneric. Oglinda face ape de toate culorile și un glas ciudat o cheamă pe Olea să treacă dincolo de oglindă și să pătrundă în lumea basmelor. Acolo Olea va fi mereu alături de o altă fetiță, Aelo. Aelo nu este altceva decît imaginea Olei (Aelo, citit pe dos e chiar Olea).

Și acum să le întovărășim pe Olea și Aelo în Impărăția Oglinzilor Strîmbe. Uite colo castelul cu turnuri aurite, cu încăperi strălucitoare, curteni îmbrăcați în veșminte de preț. Deși se pare că în împărăție viața e plină de strălucire, în fapt totul este pe aici orînduit strîmb: oamenii sînt flămînzi, zdrențuiți, dar oglinzile strîmbe îi arată frumoși, bine hrăniți.

In împărăția asta cîrmuiește un împărat prostănac, slujit de vicleanul și hrăpărețul Broc și lacomul Nagzug. Un lucru neașteptat însă: aici Olea se arată curajoasă, dreaptă, fără teamă. Ea nu se sfiește să-l înfrunte chiar pe împărat, să treacă peste zeci de primejdii și să se urce în turnul morții.

Dar vezi, Aelo o încurcă de multe ori, tocmai cînd e la greu. De ce? Fiindcă Aelo se teme de întuneric, fiindcă Aelo întîrzie la drum ca să poată mînca niște dulciuri și fiindcă, ce e mai rău, ea a pierdut cheia care trebuia să salveze viața unui om. Ce să faci, Olea, Aelo e imaginea ta, și iată că ție nu-ți place propria-ți imagine. Vezi, bunica a avut dreptate, cînd te-ai cunoscut pe tine însăți, ai văzut cît pot dăuna unele obiceiuri rele...

După multe peripeții în Impărăția Oglinzilor Strîmbe, Olea revine acasă. Dar e schimbată...

Eu n-am făcut altceva pînă acum decît să vă povestesc despre piesa „Impărăția Oglinzilor Strîmbe", scrisă de V. Gubarev și A. Uspenski, care se joacă la Teatrul Tineretului din capitală. Piesa place nu numai pentru tîlcul ei, dar și pentru că atmosfera de basm este frumos redată, pentru că cele două fete, Aelo și Olea, te cuceresc prin simplitatea, veselia lor, prin curajul și cinstea lor De asemenea sînt realizate figurile celor doi hapsîni Broc și Nagzug.

Este lesne de înțeles de ce copiii s-au bucurat văzînd spectacolul și doresc din suflet ca Teatrul Tineretului să mai pună în scenă și alte piese pentru ei.

B. CARAGIALE

Un anunț important

In curînd va începe în paginile gazetei noastre un interesant concurs de mici construcții tehnice, concurs inițiat de Meșterul Știe Tot.

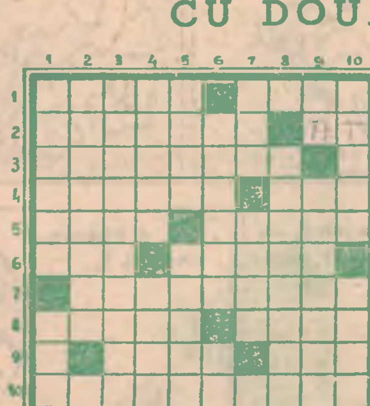
Construcțiile sînt concepute în așa fel, încît materialele folosite să fie la îndemîna oricui.

Cele mai bune lucrări vor fi premiate.

Urmăriți cu atenție gazeta noastră.

JOCURI

CU DOUĂ TÎLCURI

ORIZONTAL: 1. Fruct... deșteptător! — Recipient pentru apă și... oameni! 2. Niște mincinoase... istorice! — Cal dobrogean. 3. Vîslași... zburători! 4. Căpetenie vizigotă. — Un noroi mai... spălățel! 5. O fetiță... lipicioasă! — Nici catîrcă, nici iapă, dar nici măgăriță! 6. Cîntăreață romîncă. — Și într-un fel și în altul tot... atîta este!!! 7. București-Ploiești-Buzău-Brăila-Galați... și retur! 8. Cîntă cu sau fără... coadă! (pl.) — Privitor la vechii atenieni. 9. Grad de rudenie și masculin și feminin. — Un nume masculin dintr-o literă și două... cifre! 10. Cînd cîntă nu taie, iar cînd taie nu cîntă.

VERTICAL: 1. Aliment... salvator! (pl.) — Pufăie moara în... pernă! 2. Cocoșii din vîrful turnurilor!! 3. Cuvînt cu capac! 4. O duce!!! — Vînzător de textile. 5. Mama și tata la un loc! — O fată din... Atena! 6. Le găsești unde nu sînt broaște! (dar pot fi și la un loc cu broaștele) — Fruntaș... la coadă! 7. N-ajungi cu nici o scară la el!! — Un lanț de... case! 8. Maimuțoi! 9. Chemare muzicală. — Plantă erbacee acvatică, asemănătoare cu inul. 10. Un „bici"... istoric! Repetă ca un papagal, dar nu e papagal.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel 7 60 10, 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".